

*Na današnjoj općoj audijenciji Papa je – nastavljajući ciklus kateheza tijekom čitave Jubilejske godine na temu “Isus Krist naša nada” – usredotočio svoju meditaciju na temu raspeća. “Žedan sam” (Iv 19,28).*

Draga braćo i sestre,

u srcu izvještaja o Muci, u najsajnijem, a ujedno i najmračnijem trenutku Isusova života, Evanđelje po Ivanu predaje nam dvije riječi koje obuhvaćaju neizmjereno otajstvo: “Žedan sam” (19,28), a odmah zatim: “Dovršeno je” (19,30). To su posljednje riječi, ali natopljene čitavim životom, riječi koje razotkrivaju smisao čitava postojanja Sina Božjega. Na križu Isus ne izgleda kao pobjedonosni junak, nego kao prosjak ljubavi. Ne proglašava, ne osuđuje, ne brani se. Traži, ponizno, ono što sam sebi nikako ne može dati.

Isusova žeđ na križu nije tek fiziološka potreba izmrcvarena tijela. Ona je i, nadasve, izraz duboke čežnje: za ljubavlju, za odnosom, za zajedništvom. To je nijemi vapaj Boga koji je, želeći dijeliti sve iz naše ljudske stvarnosti, dopustio da ga zahvati i ta žeđ; Boga koji se ne srami moliti gutljaj, jer upravo u tom činu pokazuje da ljubav, da bi bila istinska, mora znati i tražiti, a ne samo darivati.

“Žedan sam”, kaže Isus – i tako očituje svoju ljudskost, ali i našu. Nitko od nas nije samodostatan. Nitko se ne može sam spasiti. Život se “dovršava” ne onda kada smo jaki, nego kada naučimo primati. I upravo tada, nakon što je iz tuđe ruke primio spužvu natopljenu octom, Isus proglašava: “Dovršeno je”. Ljubav je postala potrebna, i upravo zato dovršila je svoje djelo.

To je kršćanski paradoks: Bog spašava ne tako da djeluje, nego da se daje oblikovati. Ne pobjeđuje zlo snagom, nego prihvaćajući do kraja slabost ljubavi. Na križu nas Isus uči da se čovjek ne ostvaruje u moći, nego u otvaranju drugome s pouzdanjem, pa i onda kada mu je neprijatelj. Spasenje ne leži u samodostatnosti, nego u poniznu priznanju vlastite potrebe i u slobodi da ju izrazimo.

Dovršenje naše ljudskosti u Božjem naumu nije čin sile, nego čin povjerenja. Isus ne spašava iznenadnim zahvatom, nego time što traži ono što sam sebi ne može dati. I tu se otvaraju vrata prave nade: ako je i Sin Božji izabrao ne biti dostatan samome sebi, tada ni naša žeđ – za ljubavlju, za smislom, za pravednošću – nije znak neuspjeha, nego znak istine.

A tu je istinu, iako naizgled jednostavnu, teško prihvatiti. Živimo u vremenu koje veliča samodostatnost, učinkovitost, postignuće. Ipak, Evanđelje nam pokazuje da mjera naše ljudskosti nije u onome što možemo osvojiti, nego u sposobnosti da dopustimo biti ljubljani i, kada je potrebno, da nam se pomogne.

Isus nas spašava pokazujući nam da tražiti nije nedostojno, nego oslobađajuće. To je put izlaska iz skrivanja u grijehu, put povratka u prostor zajedništva. Od samoga početka grijeh je u nama rađao sram. Ali oproštenje, ono istinsko, rađa se onda kada se možemo suočiti s vlastitom potrebom i više se ne bojati da ćemo biti odbačeni.

Isusova žeđ na križu i naša je žeđ. To je vapaj ranjena čovječanstva koje još uvijek traži živu vodu. A ta nas žeđ ne udaljava od Boga, nego nas s Njime povezuje. Ako imamo hrabrosti priznati da smo slabi, možemo otkriti da i naša slabost postaje most prema nebu. Upravo u traženju – a ne u posjedovanju – otvara se put slobode, jer prestajemo glumiti da smo samodostatni.

U bratskom zajedništvu, u jednostavnosti života, u umijeću traženja bez srama i darivanju bez računice skriva se radost koju svijet ne poznaje, radost koja nas vraća izvornom istinitom biću: stvoreni smo da ljubav primamo i darujemo.

Draga braćo i sestre, u Kristovoj žeđi možemo prepoznati svu našu žeđ. I naučiti da nema ničega što je više ljudsko, ni što je više božansko od onoga znati reći: "Trebam." Ne bojte se tražiti, osobito onda kada mislite da to ne zaslužujete. Ne sramimo se pružiti ruku. Upravo se ondje, u tom poniznom činu, skriva spasenje.